

Sbírka soudních rozhodnutí

Věc T-402/13

Orange
v.
Evropská komise

„Hospodářská soutěž — Správní řízení — Rozhodnutí o nařízení kontroly — Proporcionalita —
Přiměřenost — Nezbytnost — Neexistence svévolného charakteru — Odůvodnění“

Shrnutí – rozsudek Tribunálu (čtvrtého senátu) ze dne 25. listopadu 2014

1. *Hospodářská soutěž — Správní řízení — Kontrolní pravomoc Komise — Přijetí rozhodnutí o kontrole — Posuzovací pravomoc Komise — Meze — Dodržení zásady proporcionality*

(Nařízení Rady č. 1/2003, čl. 20 odst. 4)

2. *Hospodářská soutěž — Rozdělení pravomocí mezi Komisí a vnitrostátními orgány pro hospodářskou soutěž — Rozhodnutí vnitrostátního orgánu pro hospodářskou soutěž akceptující závazky nebo konstatující neexistenci nutnosti zasáhnout — Neexistence dopadu na uplatnění zásady ne bis in idem*

(Články 101 SFEU a 102 SFEU; nařízení Rady č. 1/2003, článek 5)

3. *Hospodářská soutěž — Rozdělení pravomocí mezi Komisí a vnitrostátními orgány pro hospodářskou soutěž — Oznámení návrhu rozhodnutí vnitrostátního orgánu pro hospodářskou soutěž — Povinnost Komise zbavit tento orgán příslušnosti — Neexistence — Neexistence dopadu na možnost Komise později zahájit vlastní šetření*

(Články 101 SFEU a 102 SFEU; nařízení Rady č. 1/2003, čl. 11 odst. 4 a 6)

4. *Soudní řízení — Předložení nových žalobních důvodů v průběhu řízení — Podmínky — Rozšíření existujícího žalobního důvodu — Přípustnost*

[Jednací řád Tribunálu, čl. 44 odst. 1 písm. c) a čl. 48 odst. 2]

5. *Hospodářská soutěž — Správní řízení — Dodržování práva na obhajobu — Možnost dotyčného podniku plně uplatnit toto právo až po zaslání oznámení námitek — Povinnost Komise informovat podnik o předmětu a účelu kontroly ve fázi prvního opatření přijatého vůči němu*

(Nařízení Rady č. 1/2003)

6. *Hospodářská soutěž — Správní řízení — Kontrolní pravomoc Komise — Rozhodnutí, kterým se nařizuje provedení kontroly — Povinnost uvést odůvodnění — Rozsah — Jasně uvedení nepřímých důkazů umožňujících nabýt podezření o protiprávním jednání — Soudní přezkum — Povinnost Tribunálu fakticky ověřovat obsah těchto nepřímých důkazů*

(Nařízení Rady č. 1/2003, čl. 20 odst. 4)

1. Viz znění rozhodnutí.

(viz body 22–24, 53, 68, 72)

2. Je pravda, že podle ustálené judikatury musí být zásada *ne bis in idem* respektována v řízeních podle práva hospodářské soutěže směřujících k uložení pokut. Tato zásada v oblasti hospodářské soutěže zakazuje, aby byl podnik opětovně odsouzen nebo stíhán za protisoutěžní jednání, v souvislosti s nímž mu dřívějším rozhodnutím, proti kterému již nelze podat opravný prostředek, byla uložena sankce nebo bylo shledáno, že za ně nenese odpovědnost.

Nicméně orgány pro hospodářskou soutěž členských států nejsou oprávněny přijímat rozhodnutí, podle kterých určitý podnik nenese odpovědnost za porušení článku 101 SFEU nebo 102 SFEU, tedy rozhodnutí konstatující neexistenci porušení uvedeného článku, jelikož jak ze znění a struktury nařízení č. 1/2003, tak z cíle, který sleduje, vyplývá, že pouze Komise může konstatovat, že nebyl porušen článek 101 SFEU nebo 102 SFEU, a to i když je tento článek použit v řízení vedeném vnitrostátním orgánem pro hospodářskou soutěž. V této souvislosti by přijetí takového „negativního“ rozhodnutí ve věci samé vnitrostátním orgánem pro hospodářskou soutěž mohlo ohrozit jednotné používání článku 101 SFEU a článku 102 SFEU, které je jedním z cílů nařízení č. 1/2003, zdůrazněným jeho prvním bodem odůvodnění, jelikož by mohlo Komisi bránit v pozdějším konstatování, že dotčené praktiky porušují tato ustanovení unijního práva. Proto v případě, kdy orgán pro hospodářskou soutěž členského státu podle článku 5 nařízení č. 1/2003 přijme závazky nebo konstatuje, že není důvod k jeho zásahu, nelze mít za to, že přijal rozhodnutí shledávající, že k porušení článků 101 SFEU nebo 102 SFEU nedošlo. Daný podnik se tudíž nemůže za účelem uplatnění zásady *ne bis in idem* užitečně dovolávat rozhodnutí, které vůči němu přijal vnitrostátní orgán pro hospodářskou soutěž.

(viz body 29–31)

3. V oblasti hospodářské soutěže platí, že okamžik, kdy Komise obdrží podle čl. 11 odst. 4 nařízení č. 1/2003 od vnitrostátního orgánu pro hospodářskou soutěž návrhy rozhodnutí, může sice pro Komisi představovat příležitost využít výsady a diskreční pravomoci, které jí přiznává čl. 11 odst. 6 téhož nařízení a na jejichž základě orgán členského státu pro hospodářskou soutěž ztratí v konkrétním případě příslušnost používat články 101 SFEU a 102 SFEU, avšak z toho nevyplývá, že by Komise v případě, kdy se neztotožní s posouzením, v němž je použito článků 101 SFEU a 102 SFEU a které je uvedeno v návrhu rozhodnutí oznámeném orgánem pro hospodářskou soutěž členského státu, nebo kdy má v tomto ohledu pochybnosti, musela nevyhnutelně zahájit řízení podle čl. 11 odst. 6 nařízení č. 1/2003, ani že by jí nezahájení řízení bránilo provést později vlastní šetření a v něm dospět k jinému závěru, než k jakému dospěl uvedený orgán pro hospodářskou soutěž.

Skutečnost, že Komise nezasáhla podle čl. 11 odst. 6 nařízení č. 1/2003, proto nelze považovat za uznání správnosti rozhodnutí vnitrostátního orgánu pro hospodářskou soutěž vzhledem k článku 102 SFEU.

(viz body 35, 36, 39)

4. Viz znění rozhodnutí.

(viz body 45–47, 85, 86)

5. Viz znění rozhodnutí.

(viz body 77–81, 90)

6. Požadavek ochrany vůči svévolným a nepřiměřeným zásahům veřejné moci do sféry soukromé činnosti fyzické nebo právnické osoby představuje obecnou zásadu unijního práva.

Aby tedy rozhodnutí Komise, kterým se nařizuje provedení kontroly podle čl. 20 odst. 4 nařízení č. 1/2003, bylo v souladu s touto obecnou zásadou, musí být zaměřeno na shromáždění dokumentace nezbytné k ověření skutkového a právního stavu a jeho rozsahu, o němž už Komise má informace, představující dostatečně přesvědčivé indicie, jež umožní nabýt podezření o porušení pravidel hospodářské soutěže.

V tomto kontextu ověření existence dostatečně přesvědčivých indicií, které měla Komise a jež umožnily nabýt podezření o porušení pravidel hospodářské soutěže před přijetím rozhodnutí o kontrole, nepředstavuje jediný způsob, kterým může Tribunál ověřit, že dané rozhodnutí nemá svévolný charakter. Přezkum odůvodnění rozhodnutí totiž rovněž umožňuje soudu dohlížet na dodržení zásady ochrany proti svévolným a nepřiměřeným zásahům, umožňuje-li prokázat, že zamýšlená kontrola v dotyčných podnicích je odůvodněná.

Za okolností, kdy má Tribunál za to, že domněnky, které Komise zamýšlí ověřit, a skutečnosti, kterých se má kontrola týkat, jsou v jejím rozhodnutí, kterým se nařizuje provedení kontroly, vymezeny dostatečně přesně, může dospět k závěru, že dané rozhodnutí nemá svévolný charakter, aniž je nezbytné fakticky ověřovat obsah indicií, které měla Komise v okamžiku jeho přijímání.

(viz body 83, 84, 87, 89, 91)